

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 grudnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że P. S. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r. 11.2014-08.2015 r, w którym pełnił funkcję członka zarządu spółki w łącznej kwocie 66.948,11 złotych, w tym odpowiednio :

- **Fundusz Ubezpieczeń Społecznych** za okres 05-09.2014 r. 11.2014-08.2015 r

należność główna w wysokości 34.259,25 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 13.372,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 2.874,90 zł

ogółem 50.506,15 zł

- **Ubezpieczenie zdrowotne** za okres 05-09.2014 r. 11.2014-08.2015 r

należność główna w wysokości 8.472,26 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 3.314,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 700,20 zł

ogółem 12.486,46 zł

- **Fundusz Pracy i FGŚP** za okres 05-09.2014 r. 11.2014-08.2015 r

należność główna w wysokości 2.681,60 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 1.044,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 229,90 zł

ogółem 3.955,50zł

/decyzja – k. 14 – 15 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji w całości złożył P. S., wnosząc o jej uchylenie.

W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż nie został skutecznie powiadomiony o wszczęciu postępowania i nie mógł zapoznać się z materiałem dowodowym zgromadzonym w trakcie postępowania i w nim uczestniczyć. Skarżący podniósł, że roszczenie określone w skarżonej decyzji uległo przedawnieniu. Dodatkowo nie wiadomo na jakiej podstawie wyliczone zostały kwoty wskazane w decyzji oraz czy odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ rentowy podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji w odpowiedzi na zarzuty podniesione odwołaniu wskazał, iż odwołujący był informowany zarówno o wszczęciu, jak i zakończeniu postępowania niemniej jednak nie odebrał prawidłowo wysłanej do niego korespondencji. W kwestii zarzutu przedawnienia pełnomocnik organu wskazał, że skoro zaskarżona decyzja została wydana w grudniu 2019 r. to wszystkie należności, których termin wymagalności przypadają w grudniu 2014 r. i później nie są przedawnione. Co do należności powstałych przed grudniem 2014 r. pełnomocnik podniósł, iż było prowadzone w stosunku do nich postępowanie egzekucyjne (skuteczne w części obejmującej zadłużenie w kwocie 22.179,50, które nie jest przenoszone na odwołującego w zaskarżonej decyzji). Płatnik był bezskutecznie wzywany do zapłaty zaległych składek za okres kwiecień - lipiec 2014r., a następnie odebrał tytuły wykonawcze za te okresy. Organ rentowy na ich podstawie dokonał zajęcia rachunków bankowych spółki i uzyskał informację o zbiegu egzekucji. W dniu 9 lutego 2015 r. organ rentowy przekazał dalsze tytuły wykonawcze do łącznego prowadzenia postępowania egzekucyjnego komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia J. K.. W dniu 30 września 2015 roku do tego samego komornika, w trakcie postępowania egzekucyjnego, organ rentowy złożył zgłoszenie zestawienie należności publicznoprawnych za okresy kwiecień -wrzesień 2014 roku oraz listopad 2014 roku - lipiec 2015 roku, wnosząc o ich uwzględnienie w podziale sumy uzyskanej ze sprzedaży ruchomości. Wysokość składek za okres od listopada 2014 roku do lutego 2015 roku została potwierdzona prawomocną decyzją o wysokości zadłużenia, wydaną przez organ rentowy w dniu 9 kwietnia 2015 roku. Efektem postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego było zaspokojenie wierzytelności organu rentowego w wspomnianej kwocie zł. 22.179,50. Oprócz komornika sądowego postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) Sp. z o.o. prowadził Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Ł.. Pismem z dnia 15 lipca 2019 roku Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. zawiadomił organ rentowy o zakończeniu egzekucji ze względu na brak składników majątkowych, do których można prowadzić skuteczną egzekucję. Tym samym egzekucja prowadzona do majątku przedsiębiorstwa (...) składek okazała się być bezskuteczna w części obejmującej należności składkowe przeniesione na Odwołującego w zaskarżonej decyzji, a należności objęte zaskarżoną decyzją nie uległy przedawnieniu.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4-4 v./.

Decyzją z dnia 19 maja 2021 r. roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 grudnia 2019 r. w części dotyczącej wykazanego zadłużenia i orzekł, iż P. S. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r., w którym pełnił funkcję członka zarządu spółki w łącznej kwocie 21.270,31 złotych, w tym odpowiednio :

- Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 10.933,85 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 4.721,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 336,80 zł

ogółem 15.991,65 zł

- Ubezpieczenie zdrowotne za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 2.793,66 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 1.207,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 81,90 zł

ogółem 4.082,56 zł

- Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 817,10 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 352,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 27,00 zł

ogółem 1.196,10 zł

Zmiana zaskarżonej decyzji nastąpiła na skutek sporządzenia przez Zakład korekt deklaracji rozliczeniowych, po uprawomocnieniu się dwóch decyzji organu rentowego z 16.08.2016 r. wyłączających z ubezpieczeń jako pracowników A. C. od 1 września 2015 r. i P. S. od 1 października 2014 r. W efekcie składki za okres 11/2014 -08/2015 są nienależne. W konsekwencji zmianie uległa wysokość zadłużenia na koncie płatnika.

/ decyzja i uzasadnienie decyzji – k. 64, pismo ZUS k. 85-86; k 4-5 akt ZUS /

Odwołanie od powyższej decyzji złożył P. S. w dniu 19 lipca 2021 roku.

/odwołanie k 3-4 akt VIII U 2603/21/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał argumentację z zaskarżonej decyzji.

/ odpowiedź na odwołanie k 5-6 akt VIII U 2603/21/

Zarządzeniem z dnia 17 listopada 2021 roku sprawa VIII U 2603/21 została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (art. 219 kpc), ze sprawą VIII U 645/20.

/zarządzenie k 21 akt VIII U 2603/21/

W piśmie procesowym z dnia 20.05.2020 r. organ rentowy poinformował o wydaniu w dniu 19 maja 2021 decyzji zmniejszającej wysokość należności składkowych przedsiębiorstwa (...). zo.o. przeniesionych na odwołującego jako Prezesa Zarządu.

/ pismo ZUS k. 63/

W piśmie z dnia 25 maja 2021 r. organ rentowy przedstawił zestawienie tytułów wykonawczych oraz zestawienie postępowań egzekucyjnych, które dotyczyły spornych należności.

/ pismo ZUS k. 67-70/

Na rozprawie w dniu 25 maja 2021 r. wnioskodawca poparł odwołanie i podniósł, iż kwestionuj rzetelność wyliczeń ZUS, nie jest w stanie odnieść się do pism procesowych ZUS i decyzji z dnia 19 maja 2021 r., której nie otrzymał, gdyż nie ma dokumentów źródłowych i deklaracji, nie wie kogo dotyczą składki skoro spółka od 2014 r. nie prowadziła działalności. Oświadczył, iż był pracownikiem płatnika w 2014 lub w 2015 r. i przez pewien okres był na zwolnieniu lekarskim, co nie jest uwzględnione w dokumentacji ZUS.

/ stanowisko procesowe wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 25 maja 2021 r. 00:02:37-00:10:26/

W piśmie procesowym z dnia 28.06.2021 r. organ rentowy podniósł, iż przyczyną zmiany spornej decyzji było zmniejszenie zaległości na koncie płatnika, spowodowane korektą dokumentów w dniu 14 .04.2021 r., po uprawomocnieniu się 2 decyzji organu rentowego z 16.08.2016 r. wyłączających z ubezpieczeń jako pracowników A. C. od 1 września 2015 r. i P. S. od 1 października 2014 r. W efekcie składki za okres 11/2014 -08/2015 są nienależne. Zaległość wskazana w spornej decyzji dotyczy nieopłaconych składek za pracowników A. C., B. G., E. G., A. G. i M. S.. Ponadto wskazał, iż brak jest informacji o jakichkolwiek okresach niezdolności do pracy P. S. w okresach od 05-09.2014 r. spowodowanych chorobą.

/ pismo ZUS k. 85-86/

Na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku wnioskodawca złożył wniosek o odroczenie rozprawy i ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu wskazując, że zmieniła się jego sytuacja majątkowa i rodzinna, ale nie chce powiedzieć w jaki sposób. Nadto oświadczył, iż jego stan zdrowia uniemożliwia mu uczestniczenie w rozprawie bez zagrożenia życia i zdrowia.

Zarządzeniem wydanym na tej rozprawie Sąd zobowiązał skarżącego do złożenia w terminie 7 dni oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym na właściwym druku ze szczególnym wskazaniem co się zmieniło w jego sytuacji rodzinnej i majątkowej od lutego 2021 r., kiedy to zostało wydane prawomocne postanowienie oddalające jego wniosek o pełnomocnika z urzędu, jednocześnie zobowiązał wnioskodawcę do złożenia w tym terminie zaświadczeń lekarskich wskazujących na niemożność uczestnictwa w rozprawach Sądu

Wnioskodawca został powiadomiony o kolejnym terminie rozprawy ze wskazaniem, że nie jest zobowiązany do osobistego stawiennictwa

/ protokół z rozprawy z dnia 26 października 2021 roku – e-protokół (...):01:01-00:08:00 k 97 i k 96/

Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2021 roku z uwagi na niewykazanie nowych okoliczności związanych ze zmianą sytuacji rodzinnej bądź majątkowej przez wnioskodawcę, jego ponowny wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, złożony na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku, jako niedopuszczalny, na podstawie art. 117² § 2 kpc, został pozostawiony w aktach bez dalszych czynności, o czym powiadomiono wnioskodawcę.

/zarządzenie k 98/.

W dniu 22 listopada 2021 roku odwołujący złożył dwa wnioski (pisma podłożone do akt sprawy w dniu rozprawy):

- o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 26 października 2021 roku
- o zawieszenie postępowania do czasu ustabilizowania się jego stanu zdrowia, pozwalającego na bezpieczne tj. bez zagrożenia dla życia i zdrowia uczestniczenie w postępowaniu.

Do wskazanych wniosków odwołujący się nie załączył żadnej dokumentacji medycznej

/wnioski k 100-101/.

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 roku, poprzedzającej wydanie wyroku, wnioskodawca nie stawił się (będąc o niej powiadomiony na poprzednim terminie). Postanowieniem wydanym na rozprawie Sąd:

- odrzucił wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 26 października 2021 roku jako niedopuszczalny,
- oddalił wniosek o zawieszenie postępowania

/ protokół z rozprawy z dnia 23 listopada 2021 roku – e-protokół (...):00:20 - 00:08:10 k 103 i k 102/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny :

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. prowadziła działalność gospodarczą od 20.04.2005 na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) -zatrudniała pracowników. Z tego tytułu była zobowiązana do opłacania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych .

/bezsporne odpis z KRS k. 1-5 akt ZUS /

Uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. od dnia 1 czerwca 2014 r. P. S. został powołany do sprawowania funkcji Prezesa Zarządu Płatnika. WW. jako prezes zarządu był jedynym członkiem tego organu. P. S. sprawuje wskazaną funkcję nieprzerwanie do chwili obecnej.

/ bezsporne , odpis z KRS k. 1-5 akt ZUS/.

Na koncie spółki w okresie pełnienia funkcji w zarządzie przez P. S. powstało zadłużenie z tytułu składek.

/ wydruki stanu należności na dzień 18.12.2019 r. k. 87-89/

Zaskarżoną decyzją z 18 grudnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że P. S. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r. 11.2014-08.2015 r, w którym pełnił funkcję członka zarządu spółki w łącznej kwocie 66.948,11 złotych.

/decyzja – k. 14 – 15 akt ZUS/

Decyzją z dnia 19 maja 2021 r. roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 grudnia 2019 r. w części dotyczącej wykazanego zadłużenia i orzekł, iż P. S. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r., w którym pełnił funkcję członka zarządu spółki w łącznej kwocie 21.270,31 złotych, w tym odpowiednio :

- Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 10.933,85 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 4.721,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 336,80 zł

ogółem 15.991,65 zł

- Ubezpieczenie zdrowotne za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 2.793,66 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 1.207,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 81,90 zł

ogółem 4.082,56 zł

- Fundusz Pracy i FGŚP za okres 05-09.2014 r.

należność główna w wysokości 817,10 zł

odsetki liczone na dzień 18.12.2019 r. 352,00 zł

plus dalsze odsetki liczone do dnia wpłaty włącznie

koszty egzekucyjne 27,00 zł

ogółem 1.196,10 zł

/decyzja – k. 64/

Zmiana zaskarżonej decyzji nastąpiła na skutek sporządzenia przez Zakład korekt deklaracji rozliczeniowych, po uprawomocnieniu się dwóch decyzji organu rentowego z 16.08.2016 r. wyłączających z ubezpieczeń jako pracowników A. C. od 1 września 2015 r. i P. S. od 1 października 2014 r. W efekcie składki za okres 11/2014 -08/2015 są nienależne. W konsekwencji zmianie uległa wysokość zadłużenia na koncie płatnika.

/ uzasadnienie decyzji – k. 64, pismo ZUS k. 85-86 /

Wysokość zadłużenia wskazana w decyzji z 19 maja 2021 dotyczy nieopłaconych składek za pracowników A. C. za (...), B. G. za okres 06-09/2014, E. G. za okres 05-09/214, A. G. za (...) i M. S. za 05/2014 r.

/ pismo ZUS k. 85-86 /

Zadłużenie płatnika wraz z odsetkami naliczonymi na dzień 18.12.2019 r. wynikające ze stanu rozliczeń należności w oparciu o informacje zgromadzone na koncie płatnika składek przedstawia się następująco.

Fundusz	Okres	Należność	Odsetki	K. egz.
FUS	maj-14	3160,55 zł	(...),00 zł	0,00 zł
FUS	cze-14	1 811,92 zł	796,00 zł	0,00 zł
FUS	lip-14	1 811,92 zł	779,00 zł	0,00 zł
FUS	sie-14	1 811,92 zł	765,00 zł	336,80 zł
FUS	wrz-14	2 332,54	966,00 zł	0,00 zł
Razem:	10 933,85	4 721 zł	336,80 zł	
FUZ	maj-14	776,67 zł	347,00 zł	0,00 zł

FUZ	cze-14	566 91 zł	249,00 zł	0,00 zł
FUZ	lip-14	441,11zł	190,00 zł	0,00 zł
FUZ	sie-14	441,11 zł	186,00 zł	81,90zł
FUZ	wrz-14	567,86 zł	235,00 zł	0,00 zł
Razem:	2 793,66 zł	1 207,00 zł	81,90 zł	
(...)	maj-14	196,13 zł	88,00 zł	0,00 zł
(...)	cze-14	144,84 zł	64,00 zł	0,00 zł
(...)	lip-14	144,84 zł	62,00 zł	0,00 zł
(...)	sie-14	144,84 zł	61,00 zł	27,00 zł
(...)	wrz-14	186,45 zł	77,00 zł	0,00 zł
Razem:	817,10 zł	352,00 zł	27,00 zł	

/ wydruki stanu należności na dzień 18.12.2019 r. k. 87-89, pismo ZUS k. 85-86 /

Powyższe należności objęte były egzekucją administracyjną.

/ bezsporne/

Do należności za okres 04/2014 - 07/2014 z tytułu składek na FUS, FUZ, FP i FGŚP, prowadzone było postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych od (...) do (...). Postępowanie to zostało wszczęte w dniu 20.11.2014 wraz z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunków bankowych w (...) SA (nr zawiadomień od (...) do (...)) przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł.

/ tytuły wykonawcze k. 5- 10 akt egzekucyjnych ZUS, zawiadomienie o zajęciu k. 11-16 akt egzekucyjnych ZUS zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 18 akt egzekucyjnych ZUS/

W odpowiedzi na zajęcia bank poinformował o braku środków i zbiegu egzekucji. W dniu 15.01.2015r. Dyrektor I Oddziału ZUS w Ł. wycofał zajęcia o ww. numerach i dokonał 20.01.2015 zajęcia rachunku bankowego w Banku (...) SA, do którego wystąpił zbieg egzekucji, a organem wyznaczonym do jego prowadzenia został Komornik Sądowy J. K.. W związku z tym 09.02.2015r. skierowano wniosek do ww. Komornika Sądowego wraz z dalszymi tytułami wykonawczymi o prowadzenie łącznego postępowania egzekucyjnego w zbiegu.

/ Korespondencja k. 19-35 akt egzekucyjnych ZUS , zawiadomienia o zajęciu z potwierdzeniem odbioru k. 36-40 akt egzekucyjnych ZUS, korespondencja k. 41 , wniosek do komornika k. 42 akt egzekucyjnych, zawiadomienie o

rozstrzygnięciu zbiegu egzekucji k. 44 akt egzekucyjnych ZUS. Zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego k. 45 akt egzekucyjnych ZUS/

Komornik Sądowy w dniu 02.04.2020r. postanowił o umorzeniu postępowania na podstawie dalszych tytułów wykonawczych wobec stwierdzenia bezskuteczności postępowania,

/ postanowienie k. 364 akt ZUS/

Postępowanie egzekucyjne jest prowadzone nadal przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. do ww. należności.

/ bezsporne akta egzekucyjne k. 356-366/

Do należności za okres 08/2014 - 09/2014, (...) z tytułu składek na FUS, FUZ, FP i FGŚP, prowadzone było postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych od (...) do (...) i od (...) do (...). Postępowanie to zostało wszczęte w dniu 26.01.2016r. wraz z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunków bankowych w Banku (...) SA.

/ tytuły wykonawcze k. 182-196 akt egzekucyjnych ZUS, zawiadomienie o zajęciu k. 197-202 akt egzekucyjnych ZUS zwrotne potwierdzenie odbioru -karta 204/

Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. w dniu 30 kwietnia 2021r. na żądanie wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., II Inspektorat w Ł., jednakże do tytułów wykonawczych o nr (...), (...), (...) tylko u części dotyczącej należności za okres 03/2015 i 04/2015. Należności sporne za okres 08/2014 - 09/2014 z tytułu składek na FUS, FUZ, F-P i FGŚP nadal objęte są tytułami wykonawczymi o nr od (...) do (...) i w tym zakresie postępowanie prowadzone przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. jest nadal w toku.

/ postanowienie o umorzeniu k. 366, akta egzekucyjne k. 356-366/

W stosunku do spornych należności nie toczy się obecnie żadne postępowanie przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego. Naczelnik II Urzędu Skarbowego Ł. nie ustalił żadnych składników majątkowych, do których można by było prowadzić egzekucję i pismem z dnia 15 lipca 2019 r. zawiadomił organ rentowy o zakończeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie dalszych tytułów wykonawczych o nr o nr (...) do (...) oraz od (...) do (...)

/ pismo k. 360 akt egzekucyjnych ZUS/

Zawiadomienia o wszczęciu postępowania w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności na P. S. jako członka Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. za zobowiązania obejmujące należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i FGŚP oraz o zakończeniu tego postępowania zostały doręczone ww. na wskazany przez niego adres zamieszkania w trybie awizo.

/ zawiadomienie o wszczęciu i zakończeniu postępowania z potwierdzeniem doręczenia k. 10-11

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się zarówno w aktach ZUS, jak i złożonych w toku postępowania przed sądem, które nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Podnieść należy, iż w toku procesu wnioskodawca choć kwestionował wysokość zadłużenia nie przedstawił żadnych dowodów, które podważyłyby prawidłowość wyliczeń ZUS w tej materii nie powołał też żadnych okoliczności, które jako członka zarządu płatnika uwalniałyby go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu składek powstałe w okresie pełnienia przez niego tej funkcji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy donieść się do szeregu wniosków, które skarżący złożył w toku postępowania.

Na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku wnioskodawca złożył wniosek o odroczenie rozprawy i ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu wskazując, że zmieniła się jego sytuacja majątkowa i rodzinna, ale nie chce powiedzieć w jaki sposób. Nadto oświadczył, iż jego stan zdrowia uniemożliwia mu uczestniczenie w rozprawie bez zagrożenia życia i zdrowia.

Należy podkreślić, że P. S. we wcześniejszym piśmie z dnia 5 października 2020 roku zawarł wniosek o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu (pismo – k. 16), który Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 23 lutego 2021 roku oddalił (k 42), a Sąd Okręgowy w innym składzie, rozpatrując zażalenie wnioskodawcy, również oddalił. Tym samym postanowienie stało się prawomocne.

Zgodnie z dyspozycją art. 117² § 2 kpc ponowny wniosek, o którym mowa w § 1, jest niedopuszczalny i pozostawia się go w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności. To samo dotyczy pism związanych z jego wniesieniem. O pozostawieniu wniosku i pism związanych z jego wniesieniem zawiadamia się stronę wnoszącą tylko raz - przy złożeniu pierwszego pisma.

Zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu złożenia wniosku Sąd zobowiązał skarżącego do złożenia w terminie 7 dni oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym na właściwym druku ze szczególnym wskazaniem co się zmieniło w jego sytuacji rodzinnej i majątkowej od lutego 2021 r., kiedy to zostało wydane prawomocne postanowienie oddalające jego wniosek o pełnomocnika z urzędu, jednocześnie zobowiązał wnioskodawcę do złożenia w tym terminie zaświadczeń lekarskich wskazujących na niemożność uczestnictwa w rozprawach Sądu.

Powyższego zarządzenia skarżący nie wykonał.

W związku z powyższym zarządzeniem z dnia 12 listopada 2021 roku, z uwagi na niewykazanie nowych okoliczności związanych ze zmianą sytuacji rodzinnej bądź majątkowej przez wnioskodawcę, jego ponowny wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w oparciu o ten sam stan faktyczny, złożony na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku, jako niedopuszczalny, na podstawie art. 117² § 2 kpc, został pozostawiony w aktach bez dalszych czynności, o czym powiadomiono wnioskodawcę (k 98).

W dniu 22 listopada 2021 roku odwołujący złożył kolejne dwa wnioski (pisma podłożone do akt sprawy w dniu rozprawy):

- o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 26 października 2021 roku,
- o zawieszenie postępowania do czasu ustabilizowania się jego stanu zdrowia, pozwalającego na bezpieczne tj. bez zagrożenia dla życia i zdrowia uczestniczenie w postępowaniu.

Do wskazanych wniosków odwołujący się nie załączył żadnej dokumentacji medycznej (k 100-101).

Stosownie do treści art. 160 § 1 kpc strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu, nie później jednak jak na następnym posiedzeniu, a jeśli idzie o protokół rozprawy, po której zamknięciu nastąpiło wydanie wyroku - dopóki akta sprawy znajdują się w sądzie. Od zarządzenia przewodniczącego strony mogą odwołać się do sądu w terminie tygodniowym od doręczenia im zarządzenia.

Jednakże na mocy § 2 zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku nie podlega sprostowaniu.

Rozprawa z dnia 26 października 2021 roku, o sprostowanie protokołu której wnosił odwołujący była nagrywana, a zatem protokół rozprawy to pełen zapis obrazu i dźwięku. Tym samym, zgodnie z obowiązującymi przepisami, taki protokół nie podlega sprostowaniu.

W związku z powyższym Sąd, postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 roku, odrzucił wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 26 października 2021 roku jako niedopuszczalny.

Sąd nie znalazł również żadnych podstaw do zawieszenia postępowania zgodnie z wnioskiem skarżącego, „do czasu ustabilizowania się jego stanu zdrowia, pozwalającego na bezpieczne tj. bez zagrożenia dla życia i zdrowia uczestniczenie w postępowaniu”.

Przepisy prawa w sposób jednoznaczny wskazują w jakich sytuacjach Sąd ma obowiązek zawieszenia postępowania (art. 174 kpc), a w jakich sytuacjach może zawiesić postępowanie (art. 177 kpc i art. 178 kpc). Żadna ze wskazanych w powołanych przepisach sytuacja nie zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do zawieszenia postępowania i postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 roku oddalił wniosek o zawieszenie postępowania (k 103 i k 102)

Niezależnie od powyższego, wychodząc naprzeciw twierdzeniom wnioskodawcy, Sąd uznał za właściwe sprawdzenie twierdzeń odwołującego i w związku z tym zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu złożenia wniosku tj. 26 października 2021 roku (na której odwołujący się był obecny), Sąd zobowiązał skarżącego m.in. do złożenia w terminie 7 dni zaświadczeń lekarskich wskazujących na niemożność uczestnictwa w rozprawach Sądu. Powyższego zarządzenia skarżący nie wykonał, a jedynie dzień przed kolejną rozprawą złożył m.in. wniosek o zawieszenie postępowania z tych przyczyn, nie przedkładając żadnych zaświadczeń lekarskich ani dokumentacji medycznej.

Trzeba także wskazać, iż postępowanie w przedmiotowej sprawie toczy się od marca 2020 roku, wnioskodawca był wielokrotnie zobowiązany przez Sąd do składania konkretnych wniosków dowodowych, których nie składał, był pouczany o skutkach ich nie złożenia (k 7, k 10, k 13, k 16, k 85, k 91) . Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd uznał za wystarczający do rozstrzygnięcia bez konieczności przesłuchania wnioskodawcy, który nawet takiego wniosku w toku postępowania nie złożył. Z tych przyczyn kolejne niestawiennictwo skarżącego na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 roku, poprzedzającej wydanie wyroku, nie wstrzymało możliwości jego wydania, gdyż wnioskodawca był jedynie powiadomiony o tym terminie rozprawy (na poprzednim terminie), ze wskazaniem, że nie jest zobowiązany do osobistego stawiennictwa.

Przechodząc do merytorycznego stanowiska, w ocenie Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 423) składki na ubezpieczenia emerytalne:

- 1) pracowników,
- 2) osób wykonujących pracę nakładczą,
- 3) członków spółdzielni,
- 4) zleceniobiorców,
- 5) posłów i senatorów,
- 6) stypendystów sportowych,
- 7) pobierających stypendium słuchaczy Krajowej Szkoły Administracji Publicznej,
- 8) osób wykonujących odpłatnie pracę, na podstawie skierowania do pracy, w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania,
- 9) osób współpracujących ze zleceniobiorcami,
- 10) funkcjonariuszy Służby Celnej,

11) osób odbywających służbę zastępczą

- finansują z własnych środków, w równych częściach, ubezpieczeni i płatnicy składek.

Stosownie do art. 17 ust. 1 przytoczonej ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych, o których mowa w art. 16 ust. 1-3, 5, 6 i 9-12, obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek.

Zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z dnia z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych Dz.U. z 2021 r. poz. 1285 t.j. za osobę pozostającą w stosunku pracy lub w stosunku służbowym składkę jako płatnik oblicza, pobiera z dochodu ubezpieczonego i odprowadza pracodawca, a w razie wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o którym mowa w ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, podmiot zobowiązany do wypłaty tych świadczeń.

Stosownie natomiast do treści art. 104 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r. poz. 1409 t.j.) obowiązkowe składki na Fundusz Pracy opłacają pracodawcy.

W myśl art. 108 § 1 ordynacji podatkowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1325 t.j.) w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej organ podatkowy orzeka w drodze decyzji.

Z mocy art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stosuje się odpowiednio wyszczególnione w przepisie art. 31 przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Zastosowanie do należności z tytułu składek, z mocy art. 31, ma m.in. przepis art. 116 Ordynacji podatkowej.

Zgodnie z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) a w brzmieniu obowiązującym od 1.01.2016 r. we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2020 r. poz. 814) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne, albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

W myśl art. 116 § 2 odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Przepisy § 1-3, w myśl § 4, stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji.

Przepis opisany powyżej stanowi wyjątek od zasady, że spółka kapitałowa odpowiada za swoje zobowiązania jedynie własnym majątkiem, inne zaś podmioty, w szczególności akcjonariusze (udziałowcy) czy też władze spółki takiej odpowiedzialności nie ponoszą. W tym kontekście przepisy szczególne statuujące tego rodzaju wyjątkową

odpowiedzialność winny być wykładane w sposób rygorystycznie ścisły, który nie prowadzi do rozszerzenia odpowiedzialności poza ramy przesłanek ustawowych.

Odpowiedzialność członków zarządu określona w §1, obejmuje zaległości składkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członków zarządu.

Natomiast zgodnie z art. 107 §1 i 2 pkt 2 i 4 cytowanej ustawy Ordynacja podatkowa odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości z tytułu składek wynikające z prowadzenia działalności i odsetki za zwłokę oraz koszty egzekucyjne.

Z analizy treści przepisu art. 116 wynika, iż przesłankami odpowiedzialności członka zarządu za zaległości składkowe spółki z o.o. jest ustalenie, że (1) zaległości składkowe powstały w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu przez daną osobę, że (2) egzekucja do majątku spółki okazała się bezskuteczna w całości lub w części oraz że (3) nie zaistniały żadne okoliczności zwalniające tej osoby od odpowiedzialności.

Do orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu Spółki za zobowiązania składkowe organ rentowy jest obowiązany wykazać jedynie okoliczność pełnienia obowiązków członka zarządu w czasie powstania zobowiązania składkowego, które przerodziło się w zaległość składkową spółki oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko Spółce, bowiem ciężar wykazania którejkolwiek okoliczności uwalniającej odpowiedzialność, spoczywa na członku zarządu (wyrok NSA w B. z 6.03.2003 r. SA (...)/03 POP (...) wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 30 stycznia 2018 r.I SA/Bd (...) Legalis Numer 1741267). Tym samym ciężar wykazania dwóch pierwszych przesłanek /pozytywnych/ ciąży na Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, natomiast ciężar dowodu przesłanki trzeciej - w zakresie istnienia okoliczności uwalniających od tej odpowiedzialności - spoczywa na odwołującym się.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy w świetle zaprezentowanego materiału dowodowego niekwestionowanym było, iż P. S. był członkiem zarządu płatnika w okresie od 1.06.2014 r. W okresie, w którym pełnił wskazaną funkcję w zarządzie upływał termin płatności zobowiązań określonych zaskarżoną decyzją zmienioną następnie decyzją z dnia 19 maja 2021 r. Niemniej jednak skarżący wywodził, iż nie może ponosić odpowiedzialności za zobowiązania płatnika ze względów formalnych, bo nie został poinformowany o postępowaniu w sprawie, kwota należności nie odpowiada rzeczywistości, nie zostały spełnione warunki pozwalające na obciążenie go zobowiązaniami spółki, dochodzone należności są przedawnione.

Odnosząc się kolejno do wskazanych twierdzeń podnieść należy, iż brak podstaw do uznania, iż prawa odwołującego, z uwagi na brak możliwości udziału w postępowaniu przed organem rentowym, zostały jakkolwiek naruszone.

Zgodnie z art. 123 u.s.u.s. w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy k.p.a., chyba że ustawa stanowi inaczej. Jak wynika z art. 39 k.p.a., organ administracji publicznej doręcza pisma za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U poz. 1529 ze zm.), przez swoich pracowników albo przez inne upoważnione osoby lub organy. Według art. 42 § 1 k.p.a. pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. W przypadku nieobecności adresata, pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu – jeżeli podjęły się oddania pisma adresatowi (art. 43 k.p.a.). Art. 44 § 1 pkt 1 k.p.a. stanowi z kolei, że w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43 operator pocztowy przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej. Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata (§ 2). W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia (§ 3). Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy (§ 4).

W niniejszej sprawie doręczenie przesyłki zawierającej zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiocie przeniesienia na skarżącego odpowiedzialności za zobowiązania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., jak i zakończeniu tego postępowania nie budzi żadnych zastrzeżeń. Doręczenia dokonano w trybie awizo na adres odwołującego, a zatem negatywne skutki braku odebrania przesyłki obciążają jego samego. W sprawie nie wnioskowano o przeprowadzenie jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby, iż doręczenie to nie miało miejsca lub że dokonano go w niewłaściwym trybie. Sama, zaś okoliczność, że wnioskodawca wskazanych przesyłek nie odebrał, nie ma w sprawie doniosłego znaczenia.

Co do kwot objętych decyzją wskazać należy, iż fakt istnienia zaległości z tytułu nieopłaconych składek w spornym okresie nie był sporny, natomiast poddano w wątpliwość wysokość zaległości. W toku procesu nie sprecyzowano jednak ostatecznie na czym nieprawidłowości miałyby polegać. Podkreślić należy, iż organ rentowy wydając w toku procesu decyzję z dnia 19 maja 2021 r. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 18 grudnia 2019 r., wskazując na zmniejszenie zaległości (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł., za okres, w którym Prezesem spółki był P. S.. Strona odwołująca w żaden sposób nie zakwestionowała tak dokonanej korekty. Nie wykazała nieprawidłowości wyliczeń zaległości obciążających ostatecznie P. S., a te przedstawione przez organ bazowały na zapisach z konta płatnika. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż powyższe zarzuty nie są oparte na jakichkolwiek rzeczowych podstawach, nie mogą wpływać na sytuację procesową strony odwołującej.

W procesie, w ocenie Sądu, organ rentowy prawidłowo wykazał również, iż egzekucja skierowana do majątku spółki, a obejmująca ostatecznie dochodzone należności, okazała się bezskuteczna.

Podkreślenia wymaga, że bezskuteczność egzekucji jest wykazana, gdy egzekucja z majątku spółki w całości lub w części jest bezskuteczna. Zdaniem Sądu Okręgowego, tak samo jak przy odpowiedzialności z art. 299 kodeksu spółek handlowych (poprzednio 298 kodeksu handlowego), ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu wskazującego, że spółka nie ma majątku, który pozwalałby na zaspokojenie wierzyciela - może to być :

- postanowienie Sądu o oddaleniu wniosku, o ogłoszeniu upadłości z tego powodu, że majątek spółki nie wystarcza nawet na koszty postępowania, /wyrok SA w Białymstoku z dnia 5.09.2012 r III AUa 417/12/
- bilans spółki, z którego wynika, że nie ma ona majątku wystarczającego na zaspokojenie wierzyciela,
- postanowienie o umorzeniu egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność uzyskane przez innego wierzyciela,
- gdy Sąd oddalił wniosek o ogłoszeniu upadłości wobec stwierdzenia, że przedmioty majątkowe wchodzące w skład majątku dłużnika są obciążone zastawem, zastawem rejestrowym lub hipoteką, a pozostały majątek oczywiście nie wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania,
- a także wszelkie inne dowody wskazujące, że w danej sytuacji nie jest realne uzyskanie zaspokojenia przez wierzyciela z pozostałego jeszcze majątku spółki. /por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 24 kwietnia 2018 r. ,I SA/Gd 99/18/

Uogólniając można stwierdzić, iż przesłankę bezskuteczności egzekucji można wykazać na podstawie każdego dowodu wskazującego, że spółka nie ma majątku, który pozawalałby na zaspokojenie jej wierzyciela, który dochodzi swojej należności od członka zarządu Spółki.

Nie można bowiem, zdaniem Sądu Okręgowego, zmuszać organu rentowego do działań pozbawionych racjonalności, aby wszczął i prowadził wszelkiego rodzaju postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce, skoro wykazał on takie okoliczności, z których można wnioskować, że egzekucja z majątku spółki byłaby całkowicie lub w części bezskuteczna. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2003 VCKN 416/2001 OSNC 2004/7-8/poz.128 ,orzeczenie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1937r. IC 1927/36 Zbiór Urzędowy 1938 nr 4 poz.184, Uchwała Sądu Najwyższego z 15 czerwca 1999r. III CZP 10/99 -Monitor Prawniczy 1999/11 str 42, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5

października 1994r I ACr 470/94 Prawo Gospodarcze 1995 nr 6 strona 28 ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 18 stycznia 1994r ACr 1024/93 - Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 1994/2 strona 28; A.Szajkowski-Kodeks handlowy tom I s. 298 - komentarz- Wydawnictwo C.H.Beck/PWN Warszawa 1994; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 czerwca 2005r. VI ACa 231/2005)

Bezskuteczność egzekucji w całości lub w części, o której mowa w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oznacza stan, gdy wierzyciel podatkowy nie uzyskał zaspokojenia mimo przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego. Będzie to, więc działanie nie przynoszące pożądanych rezultatów. Tym samym, bezskuteczność egzekucji będzie miała miejsce, gdy skierowanie egzekucji do całego majątku podatnika, zastosowanie różnych sposobów egzekucji, nie dało wyniku w postaci zaspokojenia roszczenia podatkowego. Warunkiem uznania bezskuteczności egzekucji jest jej formalne przeprowadzenie, a także stwierdzenie bezskuteczności egzekucji na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu. Jeżeli natomiast członek zarządu spółki poddaje w wątpliwość zakres egzekucji skierowanej do majątku spółki, ale sam nie wskazuje mienia, z którego zaspokojenie zaległości podatkowych byłoby możliwe, to zarzut ten nie może być uwzględniony. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 października 2016 r., (...), opubl. L.).

Mienie spółki, którego wskazanie zwalnia członka zarządu z odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki musi być realne i istnieć w dacie, gdy zostało wskazane. Okoliczności te powinien wykazać członek zarządu podając dane umożliwiające przeprowadzenie z tego mienia skutecznej egzekucji.(tak wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 stycznia 2012 r, (...) SA/Wa (...), Lex nr 1139384).

Należy przy tym nadmienić, że zgodnie z art. 116 § 1 o.p. do uznania egzekucji za bezskuteczną wystarczający jest choćby częściowy brak możliwości zaspokojenia wierzyciela. /Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2018 r. I (...) 984/16/.

Bezskuteczność egzekucji rozumiana być musi jako brak rezultatu w skuteczności czynności egzekucyjnych - bezskuteczność egzekucji ustala się na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu. Postępowanie takie musi być wszczęte, jednak dla oceny, że egzekucja jest bezskuteczna nie musi zostać wydane formalne postanowienie o umorzeniu./Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 19 kwietnia 2018 r. (...) SA/Łd 860/17 /.

Z istoty pojęcia bezskutecznej egzekucji w całości lub w części wynika, że może i powinno być odnoszone do całości majątku zobowiązanego (dłużnika), a nie tylko do konkretnej wierzytelności publicznoprawnej (cywilnoprawnej). Nie chodzi zatem o jakikolwiek majątek dłużnika niezależnie od jego wartości, lecz o majątek o takiej wartości, z którego co najmniej w znacznej części możliwe będzie uregulowanie zaległości. Przy ocenie tej przesłanki należy zrelatywizować wysokość zobowiązania do wartości wskazanego majątku, a następnie dokonać oceny stopnia zaspokojenia wierzytelności z tego majątku. /Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 marca 2018 r. (...) 817/16/.

Bezskuteczność egzekucji może być stwierdzona na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu, a nie tylko na podstawie postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 116 § 1 o.p. oznacza, że w wyniku wszczęcia i przeprowadzenia przez organ egzekucyjny egzekucji skierowanej do majątku podmiotu nie doszło do przymusowego zaspokojenia wierzyciela. Bezskuteczność tę stwierdza się na podstawie okoliczności wynikających z czynności przeprowadzonych w postępowaniu egzekucyjnym. Wystarczy, że organ na podstawie zebranych dowodów wykaże, że kontynuowanie egzekucji nie może przynieść żadnych pozytywnych rezultatów./Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 31 stycznia 2018 r. I SA/Kr 773/17/

Rzeczą organu podatkowego jest wykazanie bezskuteczności egzekucji w dacie orzekania o odpowiedzialności członka zarządu za zaległości podatkowe spółki z oo. Wskazanie mienia, którym podatnik dysponował w przeszłości, ale aktualnie już nie jest w jego posiadaniu nie stanowi negatywnej przesłanki orzekania o odpowiedzialności członka zarządu./tak wyrok WSA w Białymstoku z dnia 18.08.2010 r, SA/Bk 223/10/

Wola ustawodawcy było bowiem zagwarantowanie zaspokojenia należności względem Skarbu Państwa nie w dowolnej części, ale w stopniu znacznym. Znaczny stopień zaspokojenia należy wiązać z taką sytuacją, gdzie spłata należności wobec Skarbu Państwa doprowadzi do zapłaty przynajmniej połowy należności. /tak wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23.06.2009 , (...) SA/GI (...)/.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy przesłankę bezskuteczności egzekucji niewątpliwie wykazał. Zarówno egzekucja prowadzona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, Komornika Sądowego jak i Dyrektora I Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie doprowadziła do wyegzekwowania spornych należności. W przypadku dwóch pierwszych organów postępowanie egzekucyjne umorzono z uwagi na bezskuteczność egzekucji. W pozostałym zakresie postępowanie prowadzone przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. jest nadal prowadzone jednakże od stycznia 2019 r. – kiedy to pozyskano środki na pokrycie należności nieobjętych niniejszym postępowaniem - nie została przez żaden organ egzekucyjny wyegzekwowana żadna kwota. Niewątpliwie więc zostały wykorzystane wszystkie możliwości mające na celu zaspokojenie spornych należności objętych tytułami wykonawczymi. Znamiennym jest też, i w toku tego postępowania ani wcześniej wnioskodawca nie wskazał żadnych składników majątku spółki, do których można było skierować egzekucję. Na dzień wydania spornej decyzji nie istniały więc żadne środki na pokrycie egzekucji. Organ zaś dochowując należytej staranności – na co wskazują przedłożone akta egzekucyjne – starał się ustalić majątek możliwy do objęcia egzekucją. Tym samym w ocenie Sądu należy zgodzić się z organem rentowym, iż zakład wykorzystał wszystkie możliwości mające na celu zaspokojenie należności objętych tytułami wykonawczymi, a co za tym idzie decyzja o przeniesieniu odpowiedzialności na wnioskodawcę jako prezesa Zarządu płatnika była uzasadniona okolicznościami sprawy.

Rozważając kolejne okoliczności warunkujące przeniesienie na wnioskodawcę, jako członka zarządu, odpowiedzialności za zobowiązania płatnika podnieść należy, iż w sprawie nie została wykazana jakakolwiek przesłanka egzoneracyjna – uwalniająca go od tej odpowiedzialności, a to na powódzie w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu. Kwestia braku zgłoszenia wniosku o upadłość bez winy odwołującego ani ewentualnego wskazania mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości składkowych spółki w znacznej części, nie była przedmiotem podejmowanej przez niego obrony. Tym samym Sąd zwolniony był od badania powyższych okoliczności.

Nieuprawnionym jest też twierdzenie, iż zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa bowiem należności objęte jej przedmiotem uległy przedawnieniu.

Na wstępie wskazać należy, iż niezależnie od upływu terminu wynikającego z treści art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej, organy podatkowe mogą orzekać o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej jedynie do momentu przedawnienia się zobowiązania podatnika, będącego głównym dłużnikiem. Granice czasowe odpowiedzialności osoby trzeciej wyznacza istnienie zaległości podatkowej, za którą odpowiedzialność tę orzeczono, co wynika z akcesoryjnego charakteru odpowiedzialności osoby trzeciej w stosunku do odpowiedzialności podatnika. Zaległość podatkowa z tytułu określonego zobowiązania podatkowego istnieje z kolei tak długo, jak długo istnieje samo zobowiązanie podatkowe, a zatem jak długo zobowiązanie nie wygaśnie na skutek zaistnienia jednej z przesłanek określonych w art. 59 Ordynacji podatkowej, w tym na skutek upływu terminu przedawnienia. /I SA/Lu 458/20 - wyrok WSA Lublin z dnia 16-04-2021.

W myśl art. 118 § 1. Ustawy ordynacja podatkowa Nie można wydać decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość podatkowa, upłynęło 5 lat, a w przypadku, o którym mowa:

- 1)w art. 117b § 1 - jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym miała miejsce dostawa towarów, upłynęły 3 lata;
- 2)w art. 117c - jeżeli od końca roku kalendarzowego, w którym upływa 6-miesięczny okres od dnia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego, upłynęły 3 lata.

Z kolei zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie Należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6.

Termin przedawnienia należności w przypadkach określonych w art. 24 ust. 5a-6 u.s.u.s. ulega przerwaniu lub zawieszeniu. Przerwanie biegu przedawnienia ma ten skutek, że po ustaniu okoliczności powodującej przerwanie biegu przedawnienia, termin przedawnienia biegnie od nowa. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia sprawia zaś, że w terminie przedawnienia nie uwzględnia się co prawda okresu, w którym bieg przedawnienia był zawieszony, ale uwzględnia się okres przedawnienia, który poprzedzał okres zawieszenia. Zmiana stanu prawnego wprowadzona od 1 stycznia 2003 r. przez dodanie art. 24 ust. 5b u.s.u.s. dotyczyła zawieszenia terminu przedawnienia. Przepis ten przewidywał zawieszenie biegu terminu przedawnienia, od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz sądowego, z wyłączeniem wcześniejszych faz postępowania. Na skutek kolejnej nowelizacji przepisów od 1 lipca 2004 r. ustawodawca rozszerzył zakres zawieszenia biegu terminu przedawnienia na okres od podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Odnosząc powyższe rozważania do zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 05- 09.2014 r. należy zauważyć, że stosownie do treści art. 47 ust. 1 pkt 3 u.s.u.s. termin ich wymagalności to odpowiednio 15 dzień każdego następnego miesiąca. Od tych dat rozpoczął bieg 5-letni termin przedawnienia, który na gruncie art. 24 ust. 4 u.s.u.s. upływałby odpowiednio w okresach od 15.06. 2019 do 15.10.2019 r. Stąd zaległe składki na ubezpieczenia społeczne należne od za sporny okres przedawniłyby się odpowiednio w tych terminach – o ile bieg terminu przedawnienia nie zostałby przerwany lub zawieszony.

Stosownie do obowiązującego art. 24 ust. 5b u.s.u.s. bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. W niniejszej sprawie, na co wskazuje treść dokumentów zawartych w aktach egzekucyjnych, do należności za okres 04/2014 - 07/2014 z tytułu składek na FUS, FUZ, FP i FGŚP, prowadzone było postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych od (...) do (...). Postępowanie to zostało wszczęte w dniu 20.11.2014 kiedy to doręczono dłużnikowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. wskazane tytuły wykonawcze wraz z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunków bankowych w (...) SA (nr zawiadomień od (...) do (...)) przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł.. Do należności za okres 08/2014 - 09/2014, a także za okres 03/2015 - 09/2015 z tytułu składek na FUS, FUZ, FP i FGŚP, prowadzone było postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułów wykonawczych od (...) do (...) i od (...) do (...). Postępowanie to zostało wszczęte w dniu 26.01.2016r., po doręczeniu w tym dniu dłużnikowi wskazanych tytułów wykonawczych wraz z zastosowaniem środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunków bankowych w Banku (...) SA. Naczelnik II Urzędu Skarbowego Ł. nie ustalił żadnych składników majątkowych do których można by było prowadzić egzekucję i pismem z dnia 15 lipca 2019 r. zawiadomił organ rentowy o zakończeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie dalszych tytułów wykonawczych o nr o nr (...) do (...) oraz od (...) do (...). Komornik Sądowy w dniu 02.04.2020r. postanowił o umorzeniu postępowania na podstawie dalszych tytułów wykonawczych dotyczących pierwszej grupy należności wobec stwierdzenia bezskuteczności postępowania. Niemniej jednak postępowanie egzekucyjne co do należności objętych pierwszą grupą tytułów prowadzone przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. nie zostało umorzone i nadal jest prowadzone. Natomiast co do drugiej grupy należności Dyrektor I Oddziału ZUS w Ł. w dniu 30 kwietnia 2021r., na żądanie wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., II Inspektorat w Ł., postępowanie egzekucyjne umorzył, jednakże do tytułów wykonawczych o nr (...), (...), (...) tylko u części dotyczącej należności za okres 03/2015 i 04/2015. Dlatego też należności sporne za okres 08/2014 - 09/2014 z tytułu składek na FUS, FUZ, F-P i FGŚP nadal objęte są tytułami wykonawczymi o nr od (...) do (...) i w tym zakresie postępowanie prowadzone przez Dyrektora I Oddziału ZUS w Ł. jest nadal w toku.

W konsekwencji powyższego poza sporem pozostaje, iż zarówno co do należności spornych za okres 05-07/2014, jak i za okres 08/2014 - 09/2014, egzekucja jest w toku, a co za tym idzie termin ich przedawnienia nadal jest zawieszony i nie upłynął. Ponadto zauważyć należy, że nawet gdyby dojść do przekonania, że z uwagi na bezskuteczność egzekucji

postępowanie egzekucyjne jest nijako sztucznie utrzymywane i powinno być umorzone to uwzględniając datę w jakiej została wydana skarżona decyzja (...). 12.2019 r., jak i datę w jakiej Naczelnik II Urzędu Skarbowego Ł. zawiadomił organ rentowy o zakończeniu postępowania egzekucyjnego 15.07.2019 r., datę w jakiej Komornik Sądowy co do części należności umorzył postępowanie 02.04.2020r. nieuprawnionym jest przyjęcie, iż należności spółki, za które osobistą odpowiedzialność na podstawie zaskarżonej decyzji ma obecnie ponosić P. S., uległy przedawnieniu.

A zatem wobec powyższego, słuszne jest stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji, iż zachodzą podstawy do obciążania P. S. odpowiedzialnością za zaległe składki stosownie do art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) biorąc pod uwagę wartość zgłoszonych roszczeń.

Wbrew twierdzeniu organu rentowego Sąd uznał, iż koszty te należy liczyć od wartości składek wskazanych w ostatniej decyzji zmieniającej decyzję pierwotną, co pozwoliło na ostateczne określenie wysokości zaległości.

Niezależnie od tego, zdaniem Sądu Okręgowego, niezasadnym było obciążanie skarżącego pełną kwotą kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z kolei § 3 w/w przepisu przewiduje, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Przytoczone normy statuuja dwie podstawowe zasady rozstrzygania o kosztach procesu: zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Jednocześnie dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę prowadzenia procesu oraz czy uległa ona co do istoty, czy tylko ze względu na przeszkody formalne (por. postanowienie SN z 9.10.1967 r., I CZ 81/67, niepubl.).

Możliwość odstępstwa od powyższej zasady wprowadza art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten pozostawia sądowi pewną swobodę w przyznawaniu zwrotu kosztów procesu, gdyby stosowanie zasady odpowiedzialności za wynik (art. 98 k.p.c.) nie dało się pogodzić z zasadami słuszności.

Przepis art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie "w wypadkach szczególnie uzasadnionych", które nie zostały ustawowo zdefiniowane, lecz są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy i podlegają swobodnej ocenie tego sądu. Do okoliczności tych zalicza się nie tylko sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współzycia społecznego, lecz także okoliczności dotyczące charakteru sprawy i przebiegu procesu, między innymi precedensowy lub skomplikowany charakter rozpoznawanej sprawy, wymagający wiadomości specjalnych lub budzący wątpliwości, co do wykładni i stosowania przepisów prawa, albo subiektywne przekonanie powoda, co do zasadności zgłoszonego roszczenia, a także postawa stron w toku postępowania.

Czyli należy przyjąć, że art. 102 k.p.c. może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego. Kodeks postępowania cywilnego nie definiuje bowiem pojęcia wypadków „szczególnie uzasadnionych”, wobec czego ich kwalifikacja należy do sądu orzekającego. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym posłużenie się przez ustawodawcę tym pojęciem powoduje, że sąd orzekający ma swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu

(postanowienie SN z 24.10.2013 r., IV CZ 61/13, LEX nr 1389013), a rozstrzygnięcie na podstawie art. 102 k.p.c. jako mające charakter dyskrecjonalny, ogranicza kontrolę instancyjną w tym zakresie do sytuacji, gdy zastosowanie art. 102 k.p.c. nie zostało w ogóle uzasadnione, bądź nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie (postanowienie SN z 18.04.2013 r., III CZ 75/12, LEX nr 1353220).

Oparcie rozstrzygnięcia o kosztach procesu na jednej z uzupełniających zasad orzekania o kosztach, czyli m.in. art. 102 k.p.c., powinno być poprzedzone stwierdzeniem, że zaistniała w sprawie sytuacja wskazująca na celowość wyłączenia normy ogólnej, podyktowanej przewidzianymi w nich względami. Możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nieobciążenia jej w ogóle tymi kosztami uzależniona jest, stosownie do art. 102 k.p.c., od wyłonienia się w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, wskazujących że ponoszenie kosztów pozostawało w sprzeczności z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Należą do nich okoliczności związane z przebiegiem sprawy - charakter zgłoszonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia, przedawnienie roszczenia oraz leżące poza procesem - sytuacja majątkowa i życiowa strony. Ocena, czy takie wypadki wystąpiły w konkretnej sprawie należy do sądu, który powinien dokonać jej w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego. Zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 20.01.2016 r. III AUz 90/15 (Legalis nr 1532921), szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art.102 k.p.c. to także sytuacja wystąpienia w sprawie niejednoznacznych ocen prawnych, niemożliwych do przewidzenia przez stronę na etapie zaistnienia sporu, a będących konsekwencją złożoności zagadnienia prawnego objętego postępowaniem sądowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie I ACa 496/15 z 29.10.2015 r., Legalis nr 1435257).

Sąd Okręgowy wychodzi z założenia, iż zastosowanie art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i od oceny tego sądu zależy rozstrzygnięcie, czy w rozpoznawanej sprawie występuje szczególnie uzasadniony wypadek, w rozumieniu tego przepisu, uzasadniający odstępnie w całości lub w części od zasady obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu. Ingerencja w to uprawnienie, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia na rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego, nie jest wprawdzie wyłączona, jednakże następuje jedynie w sytuacji stwierdzenia, że zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. nastąpiło z rażącym naruszeniem reguł przewidzianych w tym przepisie, a w szczególności, gdy dokonana przez Sąd ocena jest dowolna i oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe oznacza, iż sądy mają swobodę przy rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu, gdy stosowania zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. nie można pogodzić z zasadą słuszności.

Należy podkreślić, iż celnie zwraca uwagę na interpretację omawianego przepisu Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w orzeczeniu z dnia 3 września 2013 r. III AUa 60/13, podnosząc, iż poglądy wyrażone na tle spraw cywilnych w kontekście art. 102 k.p.c. są bardziej restrykcyjne, zaś w sprawach z zakresu prawa pracy znacznie zliberalizowane. W orzecznictwie sądowym i piśmiennictwie prawniczym utworzyła sobie jednak drogę wykładnia zgodnie, z którą do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek art. 102 k.p.c. należą nie tylko fakty związane z samym przebiegiem procesu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do zasądzenia od wnioskodawcy kosztów w pełnej wysokości.

W ocenie Sądu Okręgowego zarówno charakter roszczenia, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia, jak i sytuacja majątkowa i życiowa powoda oraz jego postawa w toku postępowania przemawiają za stwierdzeniem konieczności zastosowania art. 102 kpc. Dla wnioskodawcy, co oczywiste, niniejsza sprawa była sprawą ogromnej wagi. Skarżący, działający w tej sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, starał się podnosić różne zarzuty, celem wykazania swoich racji. Co prawda nie zgłaszał wniosków dowodowych, ale też brak konieczności ich przeprowadzania w sposób znaczny ograniczył nakład pracy pełnomocnika organu rentowego. Nadto sytuacja majątkowa i zdrowotna odwołującego, która pozostawia szereg wątpliwości, co wynika wprost z przebiegu

całego postępowania, również – zdaniem Sądu Okręgowego – przemawia za koniecznością zastosowania w stosunku do niego dobrodziejstwa art. 102 kpc.

Mając na uwadze powyższe Sąd obciążył wnioskodawcę tymi kosztami jedynie w kwocie 1000 zł, zaś w pozostałej części wniosek pełnomocnika ZUS oddalił.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

J.L